

დათო ტურაშვიდი

ჯინსების თაობა

სულაკაურის
ამონსეზლოა

„ის ლურჯი დღეები და ბავშვობის მზე...“

ანტონიო მარადოს უკანასკნელი სიტყვები

ამ წიგნის გამოქვეყნებას აღარც ვაპირებდი, რადგან გულუბრყვილოდ მეგონა, რომ საბჭოთა კავშირის დაშლის შემდეგ საქართველოს საბჭოთა წარსული მხოლოდ მწარე მოგონება იქნებოდა, მაგრამ აღმოჩნდა, რომ წარსულს თურმე დაბრუნებაც შეუძლია და განსაკუთრებით კი იმ შემთხვევაში, თუ იმ წარსულს ჩვენ თვითონაც არ ვშორდებით.

ჩვენ კი დავშორდით მხოლოდ დროს და არა იმ ქვეყნის ცნობიერებას, რომელსაც ბოროტების იმპერიას უწოდებდნენ, სადაც სიკეთე ისეთი იშვიათობა იყო, რომ კოსმოსის პირველამთვისებელ ზესახელმწიფოში, ჯინსები ვერ შეკერეს. ჯინსების შეკერვაზე კეთილი საქმე, აბა, რა უნდა ყოფილიყო, თუმცა საბჭოთა კავშირში ჯინსები მართლა ვერ შეკერეს და ამიტომაც ყველაზე ბოროტი გამოსავალი მოძებნეს – ჯინსები უბრალოდ აკრძალეს.

აკრძალული ჯინსები კი უფრო ტკბილი აღმოჩნდა, ვიდრე აკრძალული ხილი და თავისუფლებასავით ნანატრი ჯინსების მოპოვება საბჭოთა ადამიანებმა კონტრაბანდული გზებით სცადეს. უცხოეთის სხვადასხვა ქვეყნიდან სხვადასხვა გზით შემოღწეულ ჯინსებს შორის ზოგჯერ ნამდვილი ჯინსების აღმოჩენაც შეიძლებოდა, მაგრამ მაშინდელ საქართველოში ნამდვილი ჯინსები (და საერთოდ ყველაფერი ნამდვილი) ძირითა-

დად ამერიკული ეგონათ, რადგან მთავარი საბჭოთა პროპაგანდა ყველაზე მეტად ამერიკის შეერთებულ შტატებს ებრძოდა. მოსკოვის იდეოლოგია (განსაკუთრებული მონდომებით) ამერიკულ ფასეულობებს უპირისპირდებოდა (მათ შორის ჯინსებსაც) და საბჭოთა ადამიანებსაც შეცდომით ეგონათ, რომ სადაც იყო ჯინსები, ბედნიერებაც იქ იყო.

თუმცა, სადაც არ იყო ჯინსები, მართლა არ არსებობდა საკუთრებაც ზოგადად, როგორც საფუძველთაგანი დამოუკიდებლობისა და თავისუფალი შეგეძლო მხოლოდ საფლავში ყოფილიყავი. უფრო სწორად კი შენი თავისუფლება საბჭოთა ხელისუფლებას მხოლოდ მაშინ არ აწუხებდა, როცა შენ უკვე საფლავში იწექი და ამიტომაც, სხვა საკუთრებისაგან განსხვავებით, საფლავს არ შეგეცილებოდნენ. თანაც საბჭოთა ათეისტებმაც იცოდნენ, რომ ისინიც იმავე მიწას უნდა მიბარებოდნენ და საფლავებთან დაკავშირებით, მართლაც ლოიალურები იყვნენ და მეტიც – საბჭოთა ქართველებსაც ისევე უყვარდათ მკვდრები, როგორც საერთოდ დანარჩენ ქართველებს.

შეიძლება სხვა მიზეზიც არსებობდა, მაგრამ ფაქტია, რომ საფლავის მიწა ერთადერთი საკუთრება იყო, რაც ხალხისთვის არ ენანებოდა საბჭოთა ხელისუფლებას და საბჭოთა ქართველის დეგრადირებაც აქედან დაიწყო. ქართველის გემოვნებაც სწორედ საბჭოთა პერიოდში გადაგვარდა, რადგან ერთადერთი, რაც მის საკუთრებას წარმოადგენდა, საფლავი იყო და ისეთი საფლავების შექმნა დაიწყო, როგორიც მას არასოდეს ჰქონია. მანამდე ქართული საფლავი ყოველთვის იყო უბრალო და გენიალური, საბჭოთა საქართველოში კი არა მხოლოდ საფლავისადმი, არამედ სიკვდილისადმი დამოკიდებულებაც შეიცვალა და საბჭოთა ქართულ საფლავებზე გაჩნდა მარმარილოს სკამები და მაგიდები, მოტოციკლები და მანქანებიც კი. მარ-

თალია, იმ მანქანებს სხვის სახელზე აფორმებდნენ მათი პატრონების სიცოცხლეში, მაგრამ საბჭოთა ქართველმა დანამდვილებით იცოდა, რომ საფლავის მიწა მისი იყო და ამ მიწას, სხვა საკუთრებისაგან განსხვავებით, არავინ ჩამოართმევდა. ამიტომაც უვლიდა, ალამაზებდა (თავისი ჭკუით) და აშენებდა ერთადერთ საკუთრებას, რომელიც გააჩნდა. საბჭოთა ხელისუფლებაც, სახლში და ეზოში კედელს რომ არ აგაშენებინებდა, საფლავზე რომ სასახლე დაგედგა, ხმას არ გაგცემდა, რადგან საფლავის მიწაზე თავისუფალი იყავი და საფლავი იყო ერთადერთი ადგილი საბჭოთა საქართველოში, სადაც საბჭოთა ხელისუფლება არ ვრცელდებოდა.

რადგან ხელისუფლებაში ქართველები იყვნენ, მათაც (მაშინაც) მკვდრები უფრო უყვარდათ, ვიდრე ცოცხლები და მკვდრებს უფრო სცემდნენ პატივს, ვიდრე ცოცხლებს, მაგრამ გარანტირებული საფლავისათვის ერთი საბჭოთა პირობა მაინც არსებობდა – შენ თვითონ უნდა მომკვდარიყავი. თუ ისინი მოგკლავდნენ (ამ მიზნით დახვრეტებს მიმართავდნენ ხოლმე საბჭოთა კავშირში), მაშინ საფლავის იმედი არ უნდა გქონოდა, რადგან, მათი ლოგიკით, საფლავი არ გეკუთვნოდა, გეკუთვნოდა მხოლოდ ქართული მიწა და აუცილებლად დაგმარხავდნენ, მაგრამ შენი საფლავი არ იარსებებდა. შეუერთდებოდი ქართულ მიწას, სადმე, ქალაქიდან მოშორებით, სადაც გათხრილ ორმოში ისე ჩაგაგდედნენ, რომ ვერავინ დაგინახავდა (შემთხვევითაც კი) და არავის ეცოდინებოდა, რომ ამ ტრიალ მიწაზე, ამ ბალახის ქვეშ, ათასობით დახვრეტილი განისვენებს. მათთვისაც, ვინც თხრიდა შენს ორმოს (და არა საფლავს), შეუძლებელი იყო მეორე დღესაც კი, იმ ადგილის მიგნება და ამოცნობა, სადაც წინა ღამით ჩაგაგდეს, მაგრამ ზოგჯერ ადამიანის ამოცნობა ისეთივე შეუძლებელია, როგორც

სამყაროსი, რომელიც ისეთივე დიდია, როგორც ის ტრიალი მინდორი, სადაც იმ ღამის ერთ-ერთმა მესაფლავემ თხუთმეტი წლის შემდეგ იმ საიდუმლო სამარხს ზუსტად მიაგნო.

თუმცა ის არ იყო მკვლელი და იყო მესაფლავე, რადგან მკვლელი რომ ყოფილიყო, კი არ დაიმახსოვრებდა დამარხვის ადგილს, არამედ დაივიწყებდა. მას კი ახსოვდა ზუსტად ის ბალახი უშველებელ ტრიალ მინდორზე, რომლის ქვეშაც უნდა ყოფილიყო გეგა კობახიძე. ტრუმენ კაპოტეს ბალახის ვერცერთი ჩანგი ვერასოდეს მიგაგნებინებს თხუთმეტი წლის წინ ამოთხრილ ორმოს და ვერც შექსპირისა და გალაკტიონის რომელიმე მესაფლავე დაიტირებს რომელიმე მკვდარს ასეთი თავგანწირვით. თუმცა ის არ ტიროდა, უბრალოდ საფლავს თხრიდა ნოემბრის იმ ცივ ღამეს და მთვარის შუქზე იმახსოვრებდა საიდუმლოს, რომელიც თხუთმეტი წლის შემდეგ ჩურჩულით გაუმჟღავნა გეგა კობახიძის დედას. გეგას დედამ, ნათელა მაჭავარიანმა, ვისაც ამ თხუთმეტი წლის მანძილზე ვინ იცის, რამდენჯერ უთხრეს ჩურჩულით, რომ დანამდვილებით იცოდნენ მისი შვილის ადგილსამყოფელი, ზუსტად გამოიცივნო, რომ ამ კაცმა მართლა რაღაც იცოდა.

ამ კაცს, შეუძლებელი იყო, რამე არ სცოდნოდა, რადგან მას სახე არ ჰქონდა, საერთოდ არ ჰქონდა, სწორედ იმის გამო, რაც ნანახი ჰქონდა. მას არ უჩანდა სახე, რადგან ეს სახე ტკივილებისა და გაოგნებისაგან მიღებულ იარებს დაეფარა და ნათელა მაჭავარიანი მიხვდა, რომ ეს კაცი კარგა ხნის მკვდარი იყო და ამიტომაც სხვა მკვდრების ამბავი მართლა ეცოდინებოდა. თუმცა წლების მანძილზე გეგა კობახიძის დედა მაინც მიჰყვებოდა ყველას შვილის მოსაძებნად და ზოგჯერ იმათაც კი, ვინც მართლა მოგზავნილი ეგონა. მიჰყვებოდა ისეთებსაც, რომლებიც გასამრჯელოს ითხოვდნენ ინფორმაციის სანაცვლოდ და მერე მოსკოვის ან ლენინგრადის სადგურიდან უგზო-უკვლოდ ქრებოდნენ.

იქიდან კი გზა ციმბირისა და ჩრდილოეთის ბანაკებისაკენ მხოლოდ იწყებოდა.

სიკვდილამდე სიკვდილის დაჯერება მაინც ძნელია და მით უმეტეს, შვილის სიკვდილის, რადგან შვილის სიკვდილი უბრალოდ არ არსებობს და მით უმეტეს მაშინ, როცა ამ სიკვდილს გიმაღავენ და ოფიციალური პასუხის მიღება კი ისევე გეკრძალება, როგორც ოფიციალური ოცნება. მაგრამ ოფიციალური იმედი არ არსებობს, იმედი ერთია, ის შენია და შეგიძლია ამ იმედით იცოცხლო. ამ იმედით შეგიძლია ეძებო შენი სიკვდილმისჯილი შვილი, რომელიც თურმე (იქნებ) არ დახვრიტეს და სადღაც ციმბირში, ძალიან შორეულ ბანაკში სამუდამო პატიმარია, მაგრამ მაინც ცოცხალი.

და იმ წლების მანძილზე ყოველთვის ჩნდებოდნენ ადამიანები, რომლებიც ირწმუნებოდნენ, რომ გეგა (ან რომელიმე მათგანი), ცოცხალი ნახეს რუსეთის რომელიღაც განსაკუთრებული რეჟიმის საპატიმრო ბანაკში და მშობლებიც მიდიოდნენ. და მიდიოდნენ არა იმიტომ, რომ ვერ ხვდებოდნენ, რომ ამ საშინელ, უკიდევანო და უმისამართო საბჭოთა კავშირში შეუძლებელი იყო დახვრეტილი შვილების პოვნა, არამედ იმიტომ, რომ არ მომკვდარიყო იმედი.

და როცა იმედიც მოკვდა, მესაფლავე მოვიდა.

ბოლოს მშობლებიც მიხვდნენ, რომ ურჩევნიათ იცოდნენ სიმართლე, თუნდაც ყველაზე საშინელი და ურჩევნიათ იცოდნენ, სად არიან მათი შვილები – თუნდაც დახოცილები. და როცა მესაფლავე მოვიდა, ნათელა მაჭავარიანი მაშინვე მიხვდა, რომ ამ კაცმა რალაც იცოდა, იცოდა უფრო მეტი, ვიდრე ყველამ ერთად, ვინც მოდიოდა მათთან ჩურჩულით და ქალბატონმა ნათელამ ზუსტად გამოიცნო, რომ სწორედ ეს კაცი იყო მათი იმედის მესაფლავე.

ნავიდნენ ცოტანი და ჩუმად, რადგან მაშინდელ ცეკას მდივანს უკვე პრეზიდენტი ერქვა (ედუარდის ნაცვლად გიორგი),

თორემ სინამდვილეში ზუსტად ის იყო, ვინც ყველაზე კარგად და ზუსტად იცოდა ვინ როგორ და როდის მოკლეს, მაგრამ მაინც დუმდა.

წავიდნენ ჩუმად. ციოდა, მაგრამ ქალებს არც სიცივის შეშინებიათ და არც სველი მიწის, რომელსაც კაცებთან ერთად ამოთხრიდნენ, კაცებს ქალების დახმარებაზე უარი რომ არ ეთქვათ. წვიმდა. ზოგჯერ გადაიღებდა ხოლმე, მაგრამ მიწა ისე იყო ატალახებული, რომ კაცების გახშირებული სუნთქვის ხმა ბოლომდე ისმოდა იმ ტრიალ, უკიდევანო მიწდორზე.

ქალებს არ ეშინოდათ, მაგრამ ნათელა მაჭავარიანი მაინც გაოგნებული იყო მესაფლავის სიზუსტით და ცდილობდა მისი სახის დამახსოვრებას, მაგრამ ეს მართლა შეუძლებელი იყო, რადგან მესაფლავეს სახე მართლა არ ჰქონდა. მიწდორი კი იყო მართლა უსასრულო, უზარმაზარი სასაფლაო სადაც მარხავდნენ ღამლამობით ქალაქიდან გამოტანილ გვამებს, იმ ადამიანებს, ვისაც ათეული წლების მანძილზე ხვრეტდა საბჭოთა ხელისუფლება ვინაობის მითითებისა და სასახლის გარეშე.

ქართველებმა კუბოს სასახლე დაარქვეს, რომ სიკვდილი მათთვის უფრო მსუბუქი ყოფილიყო, მაგრამ ვისაც საბჭოთა ხელისუფლება ხვრეტდა, სასახლის გარეშე მარხავდა. ამიტომაც გაუკვირდა თვითონ იმ მესაფლავესაც კუბოს ხმა, როცა მას ცივი ბარი მოხვდა (როგორც იქნა) და მხოლოდ ამის შემდეგ გაიხსენა მესაფლავემ, რომ ეს იყო გამოწვინაკლისი დახვრეტილი, რომელიც კუბოთი ჩაუშვეს ორმოში და ახლა უფრო თამამად გაიმეორა ფრაზა, რომლის გამოც ისინი ყველანი ახლა აქ იყვნენ. მესაფლავემ ზუსტად იცოდა გეგა კობახიძის დაკრძალვის ადგილი. კუბო კი იყო რკინის და არა ხის, (როგორც ჩვეულებრივ ხდება ხოლმე) და ამ ხმაზე გეგას მამა, მიშა კობახიძე, ძალიან ცუდად გახდა. ისე

ცუდად, რომ ქალებმა წყლის მიწოდება გადანყვიტეს მისთვის, მაგრამ წყალი არ აღმოაჩნდათ, ახლომახლო კი სოფელი არ იყო. მეტიც – უცებ ვერცერთმა მათგანმა ვერ გაიხსენა რომელი მხრიდან მოვიდნენ და სად მიდიოდა გზა, რომელიც ამ მინდორს მიუყვებოდა. როცა თბილისიდან მოდიოდნენ, ცალ-ცალკე და შეთანხმების გარეშე, ყველანი სწორედ გზის დამახსოვრებას ცდილობდნენ, მაგრამ როგორც კი კუბოს ხმა გაისმა, გზა გაქრა და ისინი აღმოჩნდნენ უცნობ ქალაქში, ქალაქში რომელიც თურმე აქვე, თბილისიდან არცთუ ისე მოშორებით, 1921 წლიდან არსებობდა. ეს იყო მინისქვეშა ქალაქი, რომელიც ზემოდან მინდვრის ყვავილებით იყო დაფარული და ქვევით კი თბილისისა და საქართველოს უახლეს ისტორიას მალავდა. ეს მინდორი ფარავდა XX საუკუნის საქართველოს მინისქვეშა ისტორიას და ამ მინისქვეშეთში, ყველაზე ხშირად, პირდაპირ იატაკქვეშეთიდან ხვდებოდნენ. აქ განისვენებდნენ ისინი, ვისაც საბჭოთა ხელისუფლება წყალსაც არ მიაწვდიდა სიცოცხლეში და მკვდრებს კი წყალი უკვე აღარ სჭირდებოდათ. ამიტომაც ვერავინ მიხვდა (ახლაც არ ახსოვთ), საიდან მოიტანა წყალი მესაფლავემ, როცა მიშა კობახიძე ცუდად გახდა (ახლოს კი სოფელი არ იყო) და კუბოს ახდამდე კი, სულ რამდენიმე წამი რჩებოდა. ამ წამს მშობლები მაინც არ დაასწრეს, თუმცა ალბათ ვინ იცის, რამდენჯერ ჰქონდათ ნანახი სწორედ ეს უკანასკნელი წამი გეგა კობახიძის მშობლებს. კუბო დანარჩენებმა გახსნეს. ნათია მეგრელიშვილმა მაშინვე ამოიციწო მიცვალებული, მაგრამ ეს არ იყო გეგა კობახიძე.

თუმცა, სანამ კუბოს მიაგნებდნენ, 1999 წლის იმ წვიმიან დღეს, როცა რამდენიმე ადამიანი, ძალიან დაძაბული და ნერვული სახეებით თხრიდა მიწას იმ გაშლილ ველზე, ირგვლივ კი ჯერ არანაირი ნიშანი არ ჩანდა იმისა, რომ აქ ვინმე შეიძლება დაკრძალული ყოფილიყო, ნათელა მაჭა-

ვარიანის დუმლის საპასუხოდ იმ უცნაურსახიანმა კაცმა ხმამალა თქვა:

- ნამდვილად ეს ადგილია, ზუსტად მახსოვს.
- უკვე თხუთმეტი წელი გავიდა, – თქვა რომელიღაცამ.
- გეგას საფლავი აქ არის, ზუსტად მახსოვს.

კაცებმა მიწის თხრა უსიტყვოდ გააგრძელეს და სიჩუმეში მათი გახშირებული სუნთქვის ხმაც მანამ ისმოდა, სანამ ერთ-ერთი მათგანის ნიჩაბი კუბოს ფიცარს არ მოხვდა. ამ ხმაზე ყველანი გაშეშდნენ, მაგრამ მხოლოდ წამით და მერე კი ერთად გააგრძელეს კუბოს ამოთხრა და კუბო ზევით, მიწის ზედაპირზე ამოიტანეს.

როცა კაცებმა კუბოს თავი ახადეს, ქალი შეტრიალდა სწრაფად და კაცების რეაქციას დაელოდა. კაცებმა კი გაოგნებულებმა დახედეს ცხედარს, რომლის ამოცნობაც, ამდენი ხნის შემდეგ, უკვე ძნელი იყო, თუმცა ნათია მეგრელიშვილმა ჩუმად, მაგრამ დარწმუნებით თქვა:

- ეს არ არის გეგა.

ეკა ჩიხლაძე კი მართლა ვერ წარმოიდგენდა თუ ოდესმე ისევ ნახავდა სოსო წერეთელს, რომელსაც თხუთმეტი წლის შემდეგაც ის ჯინსები ეცვა, უკანასკნელი ნახვისას რომ დაამახსოვრდა ეკას, რამდენიმე დღით ადრე თვითმფრინავის გატაცებამდე...

თინა

მანამდე კი, თხუთმეტი წლით ადრე, 1983 წლის 18 ნოემბერს, წარუმატებლად გატაცებული და თბილისის აეროპორტში დაშვებული თვითმფრინავის ღია კარში „ლიმონკით“ ხელში იდგა ახალგაზრდა ქალი, რომელსაც წვიმის წვეთები უსველებდნენ სახეს საშინელი აღსასრულის მოლოდინში.

თინაც სწორედ იმიტომ იდგა ლიმონკით ხელში თვითმფრინავის ზღურბლზე, რომ ყველაფერი მალე დასრულებულიყო და ხელისუფლებას მალე გაეკეთებინა ის, რის გაკეთებასაც მაინც აპირებდა. განაჩენის მოლოდინში ადამიანების ნამება თვითმფრინავში ისე უსაშველოდ გაინელა, რომ დასასრულის მოახლოებაზე ყველანი ოცნებობდნენ: ისინიც, ვინც გარედან ადევნებდნენ თვალს მოვლენებს და ისინიც, ვინც თვითმფრინავში ისხდნენ. გარედან დაცხრილულ თვითმფრინავში მგზავრებსა და ეკიპაჟის წევრებს შორის დაღუპულებიც იყვნენ და ზოგიერთი მათგანის ცხედარი ჯერ კიდევ სალონის გასასვლელში ეგდო. იყვნენ დაჭრილებიც და თვითმფრინავის სიჩუმეს მათი კვნესა არღვევდა, ერთი მათგანი კი ჩურჩულით ემუდარებოდა თინას, ხელყუმბარა არ აეფეთქებინა. თინა კარგა ხანს არაფერს პასუხობდა, მაგრამ ბოლოს მაინც თქვა საპასუხო ფრაზა, თუმცა უფრო თავისთვის, თითქოს უცნაური დანაწევებით:

– დაწყნარდით, ქალბატონო, არ არის ნამდვილი.

მაგრამ იმ ქალბატონს დანარჩენებივით მაინც შეშლილი

სახე ჰქონდა თინას პასუხის შემდეგაც და თინა კი იმ დანარჩენ სახეებს შორის თვალებით ეძებდა მისთვის ყველაზე ძვირფას სახეს. მერე მოძებნა კიდეც, მაგრამ გეგას თვალს მხოლოდ წამით შეხედა.

მათი თვალეები მხოლოდ წამით შეხედნენ ერთმანეთს, რადგან სწორედ ამ დროს თვითმფრინავის თავზე განლაგებულმა სპეცნაზმა შტურმი დაიწყო და თვითმფრინავის სალონი ზემოდან ჩამოშვებულმა თეთრმა ბოლმა აავსო...

ის ბავშვობიდანვე იყო ძალიან ლამაზი და პატარაობიდანვე მოსწონდათ ბიჭებს და ბიჭები ეპრანჭებოდნენ ყველგან, სადაც დადიოდა: სკოლაში, ხატვაზე თუ ინგლისურზე.

მაგრამ როცა გაიზარდა, ის უბრალოდ ბრაზდებოდა ხოლმე იმის გამო, რომ მის სილამაზეს ყოველთვის ხაზგასმით აღნიშნავდნენ და თინას ერჩევენებოდა, რომ ბიჭებს მხოლოდ მისი სილამაზე აინტერესებდათ.

თინა ფიქრობდა, რომ თვითონ უფრო საინტერესო იყო, ვიდრე მისი სილამაზე, მაგრამ ბიჭები ამას ვერ ხედავდნენ და შეიძლება ამიტომაც, გეგას გაცნობამდე თინას არავინ ჰყვარებია.

თინა უკვე სამხატვრო აკადემიის სტუდენტი იყო, როცა მისი ნახატი შემთხვევით ნახა გეგამ სადღაც და ავტორის ტელეფონის ნომერი გაიგო. იმ ნახატის ავტორს ისეთი ხმა ჰქონდა, რომ ყველაფერს დაიჯერებდა, რასაც გეგა ეტყოდა. გეგამ კი უთხრა, რომ მისი ნახატი ძალიან მოეწონა და მისი გაცნობა სურდა, მაგრამ ასევე სურდა ახლავე ეთქვა თინასთვის, რომ იგი ხეიბარი იყო. გეგა კიდეც დიდხანს ვერ ხვდებოდა ამის შემდეგ, რატომ ეხუმრა მაშინ თინას ასე ბოროტად, თუმცა თინას პასუხმა მაშინ გეგა უბრალოდ გააოგნა:

– ჩემთვის მნიშვნელობა არა აქვს, თქვენ ხეიბარი ხართ თუ არა. ჩემთვის მთავარი აღამიანია.

გოგო, რომელსაც ძალიან ბავშვური ხმა ჰქონდა, ანგელოზს უფრო ჰგავდა, ვიდრე თბილისის სამხატვრო აკადემიის სტუდენტს და გეგამ მაშინვე ტელეფონის ყურმილი დაკიდა. ალბათ უფრო დაბნეულობისა და მოულოდნელობის გამო, რადგან ასეთ პასუხს მართლა არ მოელოდა. მართლა არ ეგონა, რომ თანამედროვე თბილისელი გოგო ასეთი ც შეიძლება ყოფილიყო და ინანა, ძალიან ინანა თავისი უშნო ხუმრობის გამო და თავს კი იმით იმართლებდა, რომ თავისი ნამდვილი ვინაობა თინას შეგნებულად არ გაუმხილა. გეგა ძალიან ახალგაზრდა, ოცდაორი წლის მსახიობი იყო, მაგრამ უკვე ჰქონდა ნარმატებული როლები რამდენიმე მხატვრულ ფილმში და მისი სახელი და გვარი ამიტომაც ყველამ იცოდა საქართველოში, ვისაც კინო უყვარდა. გეგა, როგორც უნიჭიერესი მსახიობი და ლამაზი ბიჭი, ძალიან პოპულარული იყო მაშინდელ თბილისში და განსაკუთრებით კი ყმანვილ გოგონებს შორის. გეგასაც სწორედ ეს არ უნდოდა, არ უნდოდა თავისი პოპულარობა გამოეყენებინა და ამიტომაც მოიგონა, რომ ხეიბარი იყო და სავარძლის გარეშე გადაადგილება არ შეეძლო. გეგამ კიდევ ცოტა ხანს იფიქრა და დაასკვნა, რომ ახლა უკან დახევა უარესი იყო და თინას ტელეფონის ნომერი ხელახლა აკრიფა.

– გისმენთ, – თქვა თინამ იმ ძალიან ბავშვური ხმით, რომელიც გეგას უკვე მოენატრა, თუმცა ისევ დაიბნა ამ ხმის გაგონებისას და უხერხულობისგან ჩაახველა. გეგას ყველაზე ნიჭიერ მსახიობად თვლიდნენ ახალგაზრდებს შორის და ახლა ამკარად უჭირდა ამ როლის შესრულება. უცებ შერცხვა კიდევ, რომ მისი პროფესიონალიზმი თვითონ მისთვისაც საკამათო ხდებოდა.

– ისევ მე ვარ, – როგორც იქნა თქვა ტელეფონში ძალიან გაუბედავად და კიდევ ერთხელ ჩაახველა.

– სად ნახვედი? – გულწრფელად გაიკვირვა თინამ.

- არსად, უბრალოდ გაითიშა.
- რას მეუბნებოდით?
- როდის?
- სანამ გაითიშებოდა.
- გითხარით, რომ ხეივანი ვარ და სავარძლის გარეშე სიარული არ შემიძლია.
- არა უშავს, თუ წინააღმდეგი არ იქნებით, შემიძლია თქვენთან სახლში მოვიდე და ჩემი ნახატებიც მოვიტანო.
- არა, რას ბრძანებთ, არ მინდა შეგანუხოთ და თანაც...
- თანაც რა?
- თანაც, ისედაც სულ სახლში ვარ და მირჩევნია სადმე შევხვდეთ.
- მესმის, მაგრამ თქვენი შეწუხება არ მინდოდა, პირიქით კი გამომივიდა.
- სადაც მეტყვით, იქ შევხვდეთ.
- თქვენ სადაც გირჩევნიათ, იქ მოვალ.
- მირჩევნია აკადემიაში მოგაკითხოთ ლექციების შემდეგ.
- როგორ მიცნობთ?
- თქვენ ხომ ადვილად მიცნობთ, არა მგონია აკადემიის წინ ჩემს გარდა კიდევ სხვა ჩემნაირს ჰქონდეს პაემანი.
- ხომ გითხარით უკვე, რომ თქვენი მდგომარეობა კარგად მესმის...
- მაგრამ მგონი მაინც არ იქნება სასიამოვნო, თუ ლექციების მერე თქვენსავით ლამაზ გოგოს ვილაც ხეივანი დახვდება ბორბლებიანი სავარძლით...
- ჩემსავით ლამაზ გოგოს? თქვენ რა იცით როგორი ვარ?
- არ ვიცი, მაგრამ როგორც არ უნდა იყოთ, ალბათ მაინც გაუკვირდებათ თქვენს დაქალებს თქვენი ხეივანი თაყვანისმცემლის დანახვა აკადემიის წინ.
- ჩემი ცხოვრება მხოლოდ ჩემი საქმეა.
- ხვალ?